

have baaret sig ad der. Det er altsaa det, jeg som Ordfører har at sige, at vi bede det høje Ting om at stemme for at henvise denne Sag til Ministerens Undersøgelse, og den ærede Minister endte jo ogsaa sin Udtalelse med at sige, at han kunde godt tage mod en saadan Henvi- ning. Vi have jo ogsaa forhandlet Sagen med ham i Udvalget, og det er efter Sam- raad med og i Enighed med ham, at hele Udvalget anmoder det høje Ting om at give Forslaget om Henvi- ning sin Tilslut- ning.

Jeg vil efter disse faa Bemærkninger til den højtærede Minister med et Par Ord vende mig til de ærede Medlemmer, som havde Ordet i forrige Møde. Den første Taler, det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Philipsen) skal jeg ikke sige meget til, han er, saa vidt jeg ser, ikke til Stede her i Dag. Det ærede Med- lem endte jo ligesom Ministeren med, at han var enig med os i at henvise denne Sag, han er altsaa enig med os i det reelle Resultat, som vi i denne Sag foreløbig ere komne til. For Resten syntes det, at den Tale, han holdt, vilde være meget mere passende under en Førstebehandling af en Sag om en tvungen Voldgift, for jeg ser ikke, at denne lærde Tale, der blev holdt, egentlig havde nogen Steder hjemme her, hvor der er Spørgsmaal om, hvorvidt denne Sag skulde henvises til Undersøgelse. Fra mit Standpunkt kunde der være adskillige Indvendinger og Bemærkninger at gøre til det ærede Medlems Udtalelser, men jeg skal afholde mig derfra, da det ærede Medlem er enig med os.

Men saa saa vi et Syn, der var i aller- højeste Grad interessant, og jeg er vis paa, at det ogsaa ude i Landet vil vække Inter- esse, naar Folk læse og høre om, at de to krigsførende Magters Æresgeneraler falde hinanden om Halsen og egentlig sige til alle os andre: Lad os bare sørge for det, naar vi bare kunne blive enige, saa er det godt, hold I bare jeres Fingre derfra! Ja, jeg indrømmer, at det er to Stormagter, jeg indrømmer, at Chefen, Formanden for Arbejdsgiverforeningen, og ligeledes Chefen for de samvirkende Fag- foreninger ere Stormagter, men der er nu en tredje Stormagt, og den er endnu større, og det er alle os andre, der staa uden- for, og vi ere virkelig ikke tjente med, at de Par Stormagter give sig til at slaas, og vi andre skulle betale Krigsoms- kostningerne, det turde nok være, at vi i allerhøjeste Grad vare interesserede i dette Spørgsmaal. Det gaar jo saaledes, at naar Fagforeningerne

have dynget Penge sammen i deres Fag- foreningskasser, og de saa tykkes, de have nok, saa give de sig til at slaas med Ar- bejdsgiverne, men som oftest bliver det til syvende og sidst Samfundet, der kommer til at betale det Gilde. Og i lige Maade er det ogsaa, naar de Herrer Arbejdsgivere faa samlet Penge nok sammen i deres Kasse; saa tykkes de, at nu er Tiden kommen til at slaa et Slag mod Arbejderne, og saa lave de Lockout, og saa faa vi saa- dan en Historie som den for et Par Aar siden, om hvilken Socialdemokratiet selv har oplyst, at den har kostet Danmark 20 Millioner Kr. Naar det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) kom her i Gaar og sagde, at det var alt for overdrevet, naar vi snakkede om, hvad Lockouter og Strejker havde kostet, at vi gjorde alt for meget Væsen af det, og at det var alt for galt, saa vil jeg bringe i det ærede Medlems Erindring, at efter Socialdemokratiets egen Opgivelse har Lockouten kostet Danmark 20 Mill. Det er ikke smaa Penge, og mon den Kommers og den Musik, de Herrer Arbejdsgivere og Arbej- dere opførte, ikke kommer til, mere eller mindre, direkte eller indirekte, at gaa ud over alle os andre Statsborgere? Og der- for vil jeg sige til de Herrer, at de have ikke Lov til at komme og sige til os uden videre: Det kommer egentlig slet ikke jer ved, lad os bare have Lov til at slaas, naar vi tykkes, vi ere stærke nok til det fra en af Siderne, pas I bare jer selv, vi skulle nok komme ud af det. Nej Tak, naar vi skulle have noget af Stegen, saa ville vi ogsaa være med i Legen, naar vi skulle være med til at betale Krigsoms- kostningerne, er det ikke mere end billigt, at vi faa et Ord med i det Lag.

Det er derfor ganske interessant at se disse to Overgeneraler staa op og falde hinanden om Halsen. Gud give, de altid kunde være lige saa gode Venner, saa fik vi ikke alt det Spektakkel; vi have haft i de senere Aar adskillige Gange. Nej, det, der har været Hensigten i alt Fald for mit Vedkommende — og det tænker jeg har været Hensigten for hele Udvalgets Vedkommende — har været dette, om vi kunde bidrage til ved Henvi- ning af dette Andragende, hvis Enkeltheder vi i øvrigt ikke gøre os identiske med eller ansvar- lige for, om muligt at kunne faa roligere Tilstande her i Landet. Det ønske vi, selv om det skulde føre til, at Arbejds- cheferne ikke skulde faa saa megen Magt som nu, og selv om ogsaa med Hensyn til Arbejderførerne Glansen skulde gaa noget